

DE ITALIAANSE DROOM

Jo Thomas bij Boekerij:

Ontsnap naar de Provence

Er was eens een rendier

De Italiaanse droom

Jo Thomas

DE ITALIAANSE DROOM

*Ruthies leven staat op zijn kop als haar spontane
bod op een Italiaanse olijfboomgaard opeens
wordt geaccepteerd*

Vertaald door Charlotte Bakker

ISBN 978-90-492-0197-5

ISBN 978-94-023-2175-3 (e-book)

ISBN 978-90-528-6661-1 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Olive Branch*

Productie Nederlandstalige editie: Deul & Spanjaard, Groningen

Omslagontwerp: DPS design & prepress studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Lucy Davey, The Artworks inc.

© 2015 Jo Thomas

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Voor Richard.

*Dank voor je inspiratie en hulp,
en dat je mijn vriend en oom bent.*

PROLOOG

Mijn hand hangt boven de muis. Mijn hart klopt razendsnel en ik weet niet zeker of dat door de prosecco komt, of dat er pure waanzin door mijn aderen raast.

Ik neem de lege kamer in me op. Hij is zielloos, zonder meubels en gevoel.

Ik kijk naar mijn vriendin Morag; haar ogen schitteren van opwind-
ding.

De klok tikt en met elke seconde bonst mijn hart luider.

‘Tien, negen...’ De timer telt af. Mijn mond is droog.

‘Acht, zeven...’ Ik ben misselijk. Nog steeds weet ik niet zeker of het komt door de prosecco, of de spanning. Dit is krankzinnig.

‘Zes, vijf...’ Ik kijk om me heen in het huis dat ooit mijn thuis was. Het is nu een lege huls, net als ik.

‘Vier, drie...’ Ik overweeg mijn opties. Volgens mij heb ik maar één optie.

‘Twee...’ En hij is volslagen roekeloos.

‘Één.’ Morag ziet eruit alsof ze elk moment kan ontploffen. Ik weet niet of het opzet is, of dat mijn vinger gewoon onwillekeurig beweegt, maar ik klik op de muisknop en we vallen giechelend in slaap, op de hobbelige sofa’s, in een walm van prosecco.

De volgende ochtend, als paracetamol en liters water beginnen te werken, daalt het besef in alsof er langzaam een dikke mist optrekt. Ik

ren naar mijn computer en check mijn e-mail. Daar staat het, zwart op wit. Ik herinner me nu het moment van mijn waanzin, en weet weer waarom het verplicht zou moeten zijn om een blaastest af te nemen voor je 's avonds laat het internet gebruikt.

Gefeliciteerd! Je bent de winnende bieder! Mijn hart klopt in mijn keel en trommelt luidruchtig in mijn oren. Wat moet ik nu doen?

Mijn paniekerige gedachten worden onderbroken door geklop op de deur en terwijl ik door de kamer strompel, roffelt mijn hart nog erger.

‘Hoi, we komen voor de banken,’ zegt de welbespraakte jonge vrouw met een keurig accent. Naast haar staat haar enthousiaste vriend. Ik kijk naar de bank, waarop Morag nog ligt te slapen.

‘Eén momentje nog. Ik ben bijna klaar hier,’ zeg ik, terwijl de bank die zojuist nog mijn bed was, wordt opgetild door het jonge stel.

Er zit niets anders op, zegt de gestoorde, impulsieve stem in mijn hoofd. En ik realiseer me dat het mijn eigen stem is.

Ik kijk naar de geit die over de binnenplaats marcheert alsof hij een paleiswachter is bij Buckingham Palace, en vraag me af of ik te veel hooi op mijn vork heb genomen.

‘Route bepalen! Route bepalen!’ schreeuwt het enige gezelschap dat ik tijdens deze hele reis heb gehad nog steeds. Haar stem snerpt in mijn oren als een tandartsboor. Ik zet haar resoluut uit, met voldoening, voor ik de motor van mijn kleine Ford Ka afzet. De ruitenwissers piepen klagend en de voorruit is bijna onmiddellijk een witte muur van water, zoals de nepregen in een goedkope film. Behalve dat dit niet nep is, maar helemaal echt, herinner ik mezelf, terwijl het water luidruchtig op het dak van de auto trommelt.

Ik haal diep adem. Het hoost al sinds ik Bari achter me liet, de uitgestrekte haven boven in de hak van Italië, waar ik kort ben gestopt voor wat essentiële aankopen bij IKEA en om te lunchen. Nog iets wat ik niet had verwacht, afgezien van de geit: stortregen tijdens een Zuid-Italiaanse zomer.

Ik staar uit het raam en trek mijn lichtgewicht vest dicht om me heen. Een verzameling zilveren armbanden rinkelt aan mijn pols en ik kijk omlaag naar het Rolling Stones-T-shirt, waar ik een naveltruitje van gemaakt heb, en mijn afgeknipte spijkerbroek vol verfspatten. Ik ben beslist te dun gekleed. Ik gris mijn favoriete vintage leren jack van de stoel naast me, trek hem aan en ril. Een regenpak en laarzen zouden beter passen.

Ik haal nog een keer diep adem, trek aan de handgreep en duw de

deur open, de hoosbui in. Ik stap uit, scherm mijn ogen af met mijn hand en ril nogmaals terwijl ik naar de envelop in mijn hand kijk.

De regen geselt het papier, waardoor de inkt uitloopt en ik mijn ogen steeds moet dichtknijpen tegen de stortvloed. De geit kijkt mijn kant op en ik weet zeker dat ik hem hoor grinniken.

Met een hand boven mijn ogen, probeer ik het huis voor me te bekijken. Dan kijk ik achter me, naar de lange oprijlaan vol kuilen, die ik net heb getrotseerd. Ik kan de grote stenen pilaren en het roodmetalen hek bij de ingang nauwelijks meer zien. Ik prop de envelop terug in mijn zak en haal een uitgeprinte foto van het huis tevoorschijn. De foto is binnen een paar seconden papier-maché, die uit elkaar valt en landt op de natte stenen aan mijn voeten. Als ik niet opschiet, zal hetzelfde gebeuren met mijn canvas instappers. Dit moet het juiste huis zijn; er is hier in de buurt niets wat erop lijkt.

Ik ben op de route hierheen wel langs een paar huisjes gekomen. De smalle weg leidde me omhoog, omlaag en alsmar rond en rond, als een kermisattractie, met af en toe een gat in de weg voor een beetje extra spanning. Sommige huizen hadden gewelfde daken. Andere waren moderner en hadden een plat dak. Hier en daar zag ik ook een paar vervallen trulli: smalle, ronde huizen met een kegelvormig dak, als bosjes wilde paddenstoelen.

Maar ik ben niet op zoek naar een trullo. Het huis voor me ziet eruit alsof het van een filmset komt. Het is oud, verweerd, vaalroze en groot, veel groter dan ik me had voorgesteld.

Aan deze weg staat niets wat erop lijkt. Dit moet het zijn.

Ik houd mijn hand op tegen de hoosbui en vraag me half af of er straks een sprinkhanenplaag komt. Misschien is dit een teken... Ik onderdruk de gekke gedachte, net als de herinnering aan mijn moeders wanhopige voicemailberichten en Eds afkeurende e-mails.

Mijn T-shirt plakt aan mijn huid en de regen loopt door mijn korte

haar, over mijn gezicht en langs mijn neuspiercing, als een kleine waterval. Het heeft nu geen zin meer om in de kofferbak te graven naar mijn regenjas, dus ik gooi mijn lavendelkleurige leren tas over mijn schouder en vraag me af waar ik aan ben begonnen. Ik zou weer in de auto kunnen stappen, hier zo snel mogelijk vandaan kunnen rijden en Ed kunnen e-mailen dat hij de hele tijd gelijk had gehad: ik ben een sukkel, impulsief en onverantwoordelijk.

Aan de andere kant ben ik in ieder geval niet saai en vastgeroest. Ik kan maar één kant op: vooruit! Ik buig mijn hoofd, klem mijn tas dicht tegen me aan en ren in de richting van de veranda, die bijna bezwijkt onder een woekerende en verwaarloosde bougainvillea.

Met mijn kin op mijn borst zie ik een grote kuil in het pad die ik ontwijk, glibberend en glijdend over de versleten kinderkopjes. Ik ben nu verontrustend dicht bij de geit, die er inmiddels nukkig uitziet en de voordeur barricadeert. Dit is mijn ergste nachtmerrie.

‘Mwèèh,’ mekkert de geit en ik schrik. God, wat was dat hard. Ik staar de geit aan en hij staart terug. Hij heeft twee verschillende kleuren ogen: één is angstaanjagend geel, de ander blauw.

Voor het eerst sinds weken weet ik niet wat ik moet doen. Waakgeiten stonden niet op mijn lijst met essentiële informatie.

Ik vraag me af of ‘ksst’ in het Italiaans hetzelfde betekent als in het Engels. Het kwam volgens mij niet voor in mijn avondcursus. Maar ik moet iets doen. Ik sta hier te bevriezen.

‘Ksst, ksst!’ zeg ik en ik zwaai achteruitdeinzend met mijn armen in de richting van de geit. Ik wil niet dat hij op me afkomt met zijn hoorns, die er puntig en scherp uitzien. In Tooting heb je geen geiten die de weg naar je voordeur versperren. Af en toe een dronkenlap misschien, maar die leken toch makkelijker te overwinnen dan dit.

‘Ksst, ksst!’ probeer ik weer, dit keer met grotere armbewegingen. De geit verstrakt, schijnbaar even nerveus als ik, maar hij verlaat zijn post

bij de grote donkerhouten deur niet. De reis van drie dagen door Frankrijk en Italië, met tussenstops op parkeerplaatsen voor een hazenslaapje en met als enige gezelschap een irritante, vage navigatiestem, was niets vergeleken met deze situatie.

De afgelopen weken ben ik druk geweest met makelaars, flatbezoeken, advocaten, inpakken en het opsplitsen van de eigendommen die Ed en ik samen hadden. Ik heb alles verdeeld en afstand gedaan van onze gedeelde verzameling vintage lp's, en van de platenspeler die ik op eBay vond. Ik heb overbodige meubels verkocht, gezorgd dat alles werd opgehaald en ben uit onze flat verhuisd. Alles verliep soepel en niets was me te veel. Maar territoriale geiten? Geen idee! Ik gooi mijn handen in de lucht en draai hem mijn rug toe.

Ik doe mijn tas open, op zoek naar een soort magische oplossing, of iets wat me kan helpen. Dan zie ik hem: de helft van een KitKat, die ik kocht bij een tankstation ergens vlak voor Rome. Ik dacht dat de suikerboost me misschien zou helpen de ringweg te overleven; dat en Dolly Parton in de cd-speler. Het heeft redelijk gewerkt. Ik heb het gered, met meer geluk dan wijsheid. Ik was bloednerveus, had mijn hart in mijn keel en trilde van de energiedrank. Er zijn veel handgebaren en claxons gebruikt, niet zozeer van mijn kant. Ik haal de KitKat tevoorschijn en zwaai ermee naar de geit. Hij negeert me vastberaden en kijkt de andere kant op vanuit zijn beschutte positie. Ik trek snel de wikkel opzij.

'Kom op. Het is chocola.' Ik zwaai ermee en voel me onmiddellijk de kindervanger in *Chitty Chitty Bang Bang*, terwijl ik een stukje afbreek en hem voor de geit neergooi. Terwijl de geit achteruitdeinst, denk ik dat ik op zoek moet naar een andere plek om te overnachten, tot ik de eigenaar van het beest kan vinden. Dan snuffelt hij aan het hapje en smikkelt het met een tevreden geluid op. Hij komt op me af, ongetwijfeld omdat hij op meer hoopt.

'Zie je wel, het is lekker.' Ik breek nog een stukje af en gooi het naar

de geit, die nu steeds sneller naar me toe komt. Ik loop steeds sneller achteruit. Ik heb het gevoel dat ik in een aflevering van *You've Been Framed* ben beland. Ik ben kilometers van huis, in de hevigste hoosbui die ik ooit heb gezien. Al mijn bezittingen in de hele wereld liggen in een Ford Ka en ik probeer een geit weg te lokken met een halve KitKat. Ik begin begrip te krijgen voor Noach en vraag me af of er plek zou zijn voor geiten op mijn ark.

Dit is allemaal Eds schuld! denk ik onredelijk. En mijn moeders schuld. De geit blijft stukjes KitKat opsmikkelen en ik ben bijna bij de rand van het voorterrein. Ik stap naar achteren en mijn hiel raakt een stenen muur, wat me terugbrengt naar de werkelijkheid. Ik druk mezelf tegen de muur aan, als mijn telefoon tot leven komt. Ik haal hem tevoorschijn, omdat ik hoop op bemoedigende woorden. Twee berichten en wat gemiste oproepen. Ik bekijk de oproepen niet. De berichten zijn van Ed en mijn moeder. Net wat ik nodig heb. Als Ed wist dat ik op dit moment bezig ben een territoriale geit om te kopen, zou hij onmiddellijk met omlaag getrokken wenkbrauwen zeggen: 'Ik heb je nog gewaarschuwd'. Dat is zijn reactie op alles wat ik doe. Hij vindt dat ik impulsief ben, 'onbezonnen' noemt hij het. Hij zegt altijd dat ik eerst zou moeten nadenken, voordat ik iets doe. Hij, daarentegen, doet niets voordat hij raad heeft gevraagd van Google of Facebook. Wij zijn elkaars tegenpolen.

In het begin was dat geweldig, maar nu denkt hij dat ik overal te snel op reageer. Ik vind dat hij overal veel te lang over nadent en te weinig risico neemt. Het had de perfecte combinatie kunnen zijn. Maar dat was het niet.

Ed zou deze situatie heel anders hebben aangepakt. Hij was nooit de auto uitgekomen zonder dat er een gezondheids- en veiligheidsinspectie was gedaan en hij had niemand minder dan Bear Grylls ingeschakeld om de geit te verwijderen.

Nee, ik kan niet nu al opgeven, al heeft deze geit het waakinstinct van een rottweiler. Hij duwt zijn kop tegen mijn handen en ik kan geen kant op. Ik doe het enige wat ik nog kan doen: ik steek voorzichtig mijn hand uit en krabbel hem tussen zijn oren. Hij lijkt het fijn te vinden. Maar nu zit ik hier vast. Zodra ik stop, krijg ik een duw, hard. Er zit niets anders op. Het is nu of nooit.

Ik gooi het laatste stuk KitKat zo ver weg als ik kan, voorbij de hobbelige keien. De geit draait zich om en glibbert en kleppert halsoverkop naar de chocola. Ik werp mezelf in de richting van de voordeur. Mijn handen trillen als ik de grote, roestige sleutel tevoorschijn haal en hem in het slot duw, terwijl ik een oog probeer te houden op de geit. Hierdoor laat ik de envelop op de natte vloer vallen. Ik pak hem op en duw stevig tegen de deur. Hij geeft geen krimp. De geit hobbelt weer op me af. Ik deins terug, zet mijn schouder schrap en geef de deur een gigantische douw. Op dat moment klinkt er een enorme donderslag en een zilveren bliksemschicht barst door de lucht. De deur vliegt open. In mijn wanhopige wens om aan de storm te ontsnappen, val ik samen met de geit een kolossale ruimte binnen.

‘Mwèh,’ zegt de geit luid, terwijl hij op de vloer staat te druipen. Een enorme golf van wanhoop spoelt over me heen. Waar ben ik in hemelsnaam aan begonnen?

In het zwakke licht van de boerderij voel ik met mijn hand over de muur naast de deurpost, op zoek naar de lichtschakelaar. Ik vind hem. Met een ‘plok’-geluid zet ik de schakelaar om en ik kijk de kamer rond. Er gebeurt niets. Ik trek de deur verder open om meer licht binnen te laten, en zodat de geit hopelijk de weg naar buiten vindt. Er hangt een vochtige, muffe lucht. Ik weet niet zeker of ik het huis ruik of de geit. Ik loop met een ruime bocht om de geit heen en ga naar het eerste raam dat ik zie. Ik open het, trek daarna de stugge vergrendeling van de houten luiken opzij en duw dan ook de luiken open.

Er klinkt nog een enorme donderslag. De geit beweegt niet. Misschien hoopt hij dat ik hem niet naast de voordeur zie staan.

Ik loop de kamer rond en open elk raam en luik dat ik zie. Sommige zijn stugger dan andere. Ik moet niet vergeten om de scharnieren te smeren, zodra ik inkopen heb gedaan. Ik weet zeker dat ik een ijzerhandel in het dorp heb gezien.

De ramen zijn klein en de ruimte is nog steeds donker, maar als ik de glazen deuren aan de andere kant van de kamer openzet, maakt dat veel verschil. Mijn blik dwaalt rond en wordt omhoog getrokken. De lichte, roomwitte stenen vormen koepels, die in het plafond samenkomen en elkaar kruisen in een stervorm. Het is prachtig. Ik draai om mijn as om het adembenemende huis in me op te nemen en struikel over een plastic tafel die midden in de kamer staat, en beladen is met dozen vol rommel.

Het plafond mag dan prachtig zijn, de rest van de kamer heeft flink wat aandacht nodig, denk ik, terwijl ik de afgebladderde verf bekijk. Mijn hoofd is vol met ideeën om de ruimte het beste tot zijn recht te laten komen. Zo ging het ook toen Ed en ik onze flat voor het eerst zagen. Ik kon alle mogelijkheden zien en had het ene na het andere idee: de keuken zou een eetkeuken worden en de open haard het lichtgevende hart van de woonkamer. Ed zag een investering; ik zag de ontwerpmogelijkheden. Hier is het net zo. Mijn hoofd tolt van de ideeën.

De stenen muur boven de open haard is zwartgeblakerd en heeft duidelijk een lik verf nodig. Natuurlijk zou ik de muren wit houden. Er zitten lichtpeertjes in de lampen aan de muren. Ik zou terracotta dakpannen kunnen gebruiken, om wat licht naar boven te richten.

Alles kan worden opgelapt. Ik bedoel, ik wist dat dit huis een opknappertje was, en een fantastische kans. Maar eerst moet ik op zoek naar de plaatselijke vuilstort, dat is duidelijk.

Ik heb het ijskoud en sla mijn armen om mezelf heen. Misschien moet ik proberen de grote houtkachel aan te steken. Het heeft geen zin om mijn spullen uit de auto te halen zolang het nog regent. Ik loop naar de overwelfde doorgang, waar drie stenen treden leiden naar een andere ruimte. Ik loop de ruimte binnen en zoek naar houten luiken, die ik kan openen.

Wow! Een geweldig plafond. Lager dan de andere ruimte, maar echt geweldig. Dit was waarschijnlijk de *lamia*, die ooit voor dieren werd gebruikt. Er is een halfronde stenen boog in de muur gebouwd. Daaronder zie ik een halfingestorte wasbak, de scheefhangende deuren van de keukenkastjes en een smerig fornuis. Maar die deurtjes kan ik ongetwijfeld weer vastzetten en ook een lik verf geven. Misschien nieuwe tegels achter de wasbak.

Thuis heb ik ooit een avondcursus gedaan, om te leren tegelzetten. Ik heb mezelf geleerd hoe ik de plinten en het zitje in de vensterbank

moest timmeren. Dat is het voordeel van thuiswerken: ik had altijd klusprogramma's op de achtergrond aanstaan en zo ben ik erin gerold. Eigenlijk had ik ook willen leren voor loodgieter, maar in een moment van verstandsverbijstering koos ik voor Italiaans, tijdens de open avond verleid door goedkope prosecco en een stuk pizza. Gelukkig hadden Ed en ik nooit een loodgieter nodig. Toen we de flat kochten, wisten we dat we er werk aan zouden hebben, maar dat we lekker zouden verdienen aan de verkoop. Hij was goed met cijfers, investeringen en boekhouden; die flat was absoluut een goede investering. Maar hoeveel werk er ook in de flat moest gebeuren, het was niets vergeleken met dit huis.

In deze ruimte staan nog meer dozen, die uitpuilen met rommel: kabels en snoeren, flessen, plastic trechters en ongebruikte overalls. Ik moet absoluut eerst de vuilstort vinden. Voordat ik dat doe, moet ik eerst uitvinden hoe ze zoiets hier noemen. Ik haal mijn telefoon tevoorschijn en open mijn vertaalapp. Typisch. Geen internetverbinding. Het lijkt erop dat ik bij de muur voor het huis de beste ontvangst heb.

Ik graaf in mijn tas, op zoek naar een pen en het zwarte Moleskine-boekje, dat ik in de haven heb gekocht. Het is mijn 'ik-gooi-mijn-leven-om'-boekje. Ik haal diep adem. Ik zal iedereen laten zien dat ik niet zomaar zal instorten en ga zwelgen in mijn ellende, of weer genoeg ga nemen met nog een nacht op een bank. Mijn rug doet nog steeds pijn.

Ons antieke houten bed is al weken geleden opgehaald. Voor mijn gevoel was het nog warm. Nadat Ed en ik uit elkaar gingen, duurde het slechts zes weken voor de flat met alles erin was verkocht. Ik sliep in de lege flat op een van onze grote, zachte banken, tot de nieuwe eigenaar hem op kwam halen. Dat gaf de doorslag, denk ik. Ik had niet eens mijn eigen bed meer.

Dat, en de gedachte om weer bij mijn moeder in te trekken. Ik zou haar partner Colin elke ochtend in zijn hemd moeten zien, terwijl hij *Lorraine* op vol volume kijkt, aan zichzelf krabt en steeds zit te boeren.

Mam en Colin kregen een relatie toen ik ging studeren. Hij trok bij haar in, vlak nadat ik het huis uitging. Het voelde alsof mijn plek werd ingenomen. Ik kon niet meer terug. Er was geen ruimte voor mij. Ik was alleen.

Ik sla het nieuwe boekje open. De vorige heb ik volgeschreven met meterstanden, adreswijzigingen en informatie over containerhuur. De bladzijdes van dit boekjes zijn nog stug en ruiken heerlijk naar 'nieuw boek'. Dit is een belangrijke bladzijde. De eerste van de rest van mijn leven.

1. Ik zet er een resolute punt achter. *Vuilstort*.

Dan streep ik het door en schrijf: 1. *Internet*. 2. *Vuilstort*. 3. *Eigenaar geit!*

Ik moet uitzoeken van wie die geit is.

Als ik de smoezelige vitrage boven de wasbak open wil trekken, raakt hij los zodra ik hem vastpak. Ik zucht. Die moet ik waarschijnlijk toch vervangen.

4. *Keukenvitrage*. En de lijst begint langer te worden.

Ik loop het stenen trappetje weer af en laat mijn handen over de koude muren glijden. Aan de overkant van de kamer, aan de ene kant van de open haard, zie ik nog een deuropening. Aan de andere kant is een stenen trap die om de hoek verdwijnt.

Ik stap door de deuropening, die eerder een gangetje is, en kom in de woonkamer. Er is een open haard en er zijn nog een paar raampjes. Ik open de luiken. Meer rommel, maar dat geeft niet. Rommel kan worden weggegooid. Dat is niet zo'n punt. Nadat ik nog een keer heb rondgekeken, zie ik mezelf hier al wonen. Grote leunstoelen voor de haard. Misschien kan ik er zelfs een B&B van maken, als ik de slaapkamers opfris. Ik ga het hier ook helemaal wit houden. Ik raak de gepleisterde muur aan. Hij is koel en mijn kaken beginnen te klapperen. Er is een deur naar een overwoekerde binnenplaats.

Ik kijk uit het raam aan de voorkant en kan nog net mijn auto zien, aan de andere kant van het voorterrein. De regen begint af te nemen. Ik zal mijn kleding halen, zodra ik de rest van het huis heb bekeken. Tegen

die tijd moet het zijn gestopt met regenen, of toch in ieder geval bijna. Hopelijk is de geit dan ook vertrokken.

Plotseling herinner ik me iets wat ik op mijn lijstje zet: *48. Schakelkast*. Ik wil niet in het donker komen te zitten vannacht. Dat zou te ver gaan.

Ik loop door naar de volgende kamer, naar de achterkant van het huis. In de deuropening blijf ik doodstil staan. Ik geloof mijn ogen niet. Er zijn alleen piepkleine raampjes hoog in de muur, dus ik houd de zaklamp van mijn telefoon omhoog. Het is weer een witte kamer met een hoog plafond, al is deze niet zo hoog als de eerste. In de achterwand van de kamer is een alkoof met daarin een stenen beeld van Jezus aan het kruis, boven een rood gordijn. Daarvoor staat een tafel met een dieprood kleed. Voor de tafel staan acht stoelen. Het is een altaar. Een kapel!

Dit had ik totaal niet verwacht. Het is prachtig en zo gaaf en vredig. Het is een geweldige ruimte, maar ik heb nog geen idee waar ik hem voor zal gebruiken. Ik draai om mijn as en denk aan alle familiebijeenkomsten die hier moeten zijn gehouden. Dit is een plek voor doopceremonies, bruiloften en begrafenissen. Zoveel geschiedenis, die nu verlaten en verdwenen is. Ik neem het allemaal in me op, terwijl ik om me heen kijk, en dan ren ik als een kind dat zojuist alles van haar verlanglijstje heeft gekregen door de andere kamers, om steeds meer aan mijn lijstje toe te voegen.

Er is een stenen trap naar de kelder, waar ik met twee treden tegelijk afren. Beneden tref ik nog een gewelfd plafond. In een hoek vind ik zelfs één of twee achtergebleven stoffige flessen en er staan een paar grote metalen vaten, die er nog behoorlijk nieuw uitzien.

Ik ren weer langs de geit, die nu tenminste naar buiten staat te kijken. Ik geef hem bijna een duw, maar ik denk dat er een grotere kans is dat hij weggaat als ik hem neger. Dit keer neem ik de stenen trap naar boven. Mijn hand glijdt langs de muur en ik word steeds enthousiaster over alles wat ik zou kunnen doen. Het is ongelooflijk dat ik hier ben, dat dit huis echt van mij is. Ik kan niet wachten om te zien wat er boven is.

Bovenaan de trap is het donker. Ik haal mijn telefoon weer tevoorschijn, zet de zaklamp aan en struikel net niet over een grote stapel troep. Ik steek mijn hoofd om de hoek van elk van de drie kamers en vraag me af welke het meest bewoonbaar is. De vloeren zijn kale planken en de muren hebben wat aandacht nodig. Ik besluit de kamer aan de achterkant als slaapkamer te gebruiken. Het is de kleinste kamer, maar hij ziet eruit alsof ik er zo in kan trekken. Ik heb een luchtbed geleend van Elinor, iemand uit het clubje van de cursus Italiaans. Dat moet voorlopig goed genoeg zijn. Het wordt net kamperen, maak ik mezelf wijs: leuk! Het is immers Zuid-Italië, niet Zuid-Londen. Ik denk aan de dag dat mijn bed de flat uit gedragen werd.

Ik loop de slaapkamer uit en ga rechtstreeks naar de gang, naar het hoge raam aan de achterkant van het huis. Het kost veel kracht om het luik te openen, maar mijn god! Mijn mond valt open. Er is een gietijzeren hekje waar ik me aan vasthoud en ik vraag me af of dat wel veilig is, maar wat een uitzicht! Ondanks de mist en regen, kan ik kilometers ver kijken: olijfbomen met af en toe een huis ertussen genesteld. De enige aanweziging dat ze er zijn, is de rook uit de schoorstenen.

Haardvuur? denk ik plotseling. Aan het einde van augustus? Dan schiet het me te binnen: het zijn waarschijnlijk de *fornos* die worden aangestoken, de buitenovens. Het is natuurlijk zondag. Ik weet het nog van de eerste keer dat ik hier was, toen ik verliefd werd op deze streek en alles wat erbij hoort; ook de jonge kunststudent Francis. De herinnering brengt een glimlach op mijn gezicht. Hij was niet de liefde van mijn leven. Ik was pas zeventien. Hij was lief en leuk, maar ik had helemaal geen behoefte om terug te gaan en hem op te zoeken. Waar ik écht verliefd op werd, was Italië. Ik heb altijd gezegd dat ik terug zou komen.

Ed vond het maar niks. Hij hield van all-in-vakanties in Sharm el-Sheikh en skivakanties in januari. Hij vond het eten niet lekker, en

niets leuk, toen we vorig jaar hier in Apulië waren. Voordat ‘wij’ veranderde in ‘ik’.

Ik wilde toen al hierheen verhuizen. Ik dacht dat het ons een gedeelde passie zou bieden, een kans om weer dichterbij elkaar te komen, maar Ed wilde alleen maar op zoek naar wifi, zodat hij zijn rekening en zijn pensioenfonds kon checken. Hij zou zoiets als dit nooit kunnen doen. Onze ontmoeting in een studentenkroeg, tijdens ons laatste studiejaar, was een klassiek geval van tegenpolen die elkaar aantrekken. Hij was daar met zijn economiemaatjes en ik met mijn kunstvrienden. Iedereen was gekomen voor het optreden van een band. Het was een van de weinige dingen die we met elkaar gemeen hadden: onze muzieksmaak. Samen gingen we naar heel veel concerten. Dat was leuk.

Toen we nog maar net in een gehuurd flatje samenwoonden, gingen we markten en tweedehandswinkels af, op zoek naar meubels en bric-à-brac. Dat was het begin van onze verzameling jaren-80-lp's. Het werd onze weekendhobby. We maakten uitjes en aten fish-and-chips op weg naar huis op zondagavond. Dat is nu acht jaar geleden. Maar toen Ed carrière begon te maken, veranderde ook zijn smaak, en tweedehands bric-à-brac werd verleden tijd. Ed wilde nieuw, afgezien van de lp-verzameling, die flink in waarde gestegen was. Nu vindt hij dat ik gek ben. Misschien ben ik dat ook.

Ik draai me om en kijk naar de ruime overloop. Ik kan nog steeds niet geloven dat dit allemaal van mij is. In Tooting hadden we een flat met twee slaapkamers.

Goed, het was een mooie flat en zoals Ed had voorspeld, bleek het een goede investering. Er was heel veel interesse, toen we de flat te koop zetten. Binnen een paar dagen verkochten we hem voor twee keer zoveel als de aankoopprijs. Toch was het niets vergeleken met dit.

Ik loop naar het tweede hoge raam aan de andere kant van de gang en duw de luiken open. Ik kijk neer op mijn auto, die geparkeerd staat alsof

iemand hem heeft gedumpt. Ik wil de tuin aan de zijkant van het huis gaan verkennen, waar een trullo staat, en een kapschuur, die ongetwijfeld ook vol staat met troep. Mijn eigen trullo. Een oud gebouw met één verdieping en een gewelfd dak. Ik las ergens dat ze lijken op smurfenhuizen en dat is echt zo!

Ik ren de trap weer af naar de voordeur. Ik haal mijn koffer naar binnen en trek iets droogs aan. Dan ga ik naar buiten. Het is daar warmer dan binnen en het is gestopt met regenen. De natte, gehavende bougainvillea verspreidt de meest geweldige geur na de storm. Ik kijk over mijn schouder naar het huis. Míjn huis. Ik had nooit durven dromen dat ik zoiets kon hebben, niet van mezelf, niet zonder Ed. Opgewonden vlindeers fladderen in mijn buik.

‘Het enige waar je aan het einde van je leven spijt van hebt, zijn de dingen die je niet gedaan hebt,’ zei mijn grootvader altijd. Dat heb ik van hem aangenomen. Nu denkt mijn moeder dat ik krankzinnig ben. Maar ik heb gewoon mijn kans gegrepen. Niet om Ed te choqueren, al hielp dat wel bij het maken van mijn keuze. Een deel van mij wilde dit altijd al: een bouwval kopen en opknappen. Het maakte me niet uit waar, maar ik had eerder verwacht dat het een verwaarloosd deel van Londen zou zijn, of misschien Kent. Maar in mijn eentje zou ik nooit iets in Londen kunnen betalen en nu is dit allemaal van mij!

Mijn fantasie neemt een loopje met me, als ik door de overwelfde doorgang stap en over de woekerende doornstruiken heen kijk. Daar is de kapschuur en ja, hij staat propvol met rommel. Maar het zou een fantastische B&B kunnen worden. Nu natuurlijk nog niet, maar wie weet, in de toekomst. Eerst heb ik een idee voor de kleine trullo.

Ik probeer de deur te openen. Hij zit niet op slot. Ik haal mijn lijst weer tevoorschijn en schrijf: *74. Slot voor trullo*. Dan duw ik de deur verder open en buk ik me, om binnen te gaan als Alice in Wonderland, die net het koekje met ‘eet mij’ erop heeft gegeten.

Ik stop. Ik hoor het voordat ik het zie. Eenmaal binnen ga ik rechtop staan en luister ik nog een keer. Ik hoor druppels vallen. Ik haal mijn telefoon tevoorschijn en zet de zaklamp aan. Er staan hier een paar meubels: een donkere set ladekasten, die prima zullen staan in één van de slaapkamers, een kleine tafel en stoelen. Dan kijk ik omhoog, en omhoog en omhoog, naar het witgekalkte plafond. Net een kaboutermuts, denk ik. Op dat moment drupt er water in mijn oog en valt mijn telefoon uit. Aha. Daar komt dat geluid dus vandaan.

Ik zet een oud verfblik neer om het water op te vangen en kijk een laatste keer rond. Dit zal het perfecte huurhuisje worden, waarmee ik mijn inkomsten van het ontwerpen van wenskaarten mooi kan aanvullen.

101, schrijf ik in mijn boekje. *Internetverbinding*. Ik onderstreep het meerdere keren en zet er een zeer resolute punt achter. Ik kijk om naar de trullo. Ik zal er een bed in zetten, een tafel en stoelen, en kussens rondom de nis met de open haard. Ik zal foto's op Facebook plaatsen, die Ed ongetwijfeld zal zien. Dan kijk ik omlaag naar mijn lijst. Een paar van de vlinders in mijn buik vallen flauw. Er is veel te doen en plotse-ling ril ik, alsof er iemand over mijn graf loopt. Snel leid ik mezelf af met gedachten aan uitpakken en de open haard aansteken. Ik neem aan dat er geen warm water is zonder vuur, tenzij ik ergens een splinternieuwe boiler heb gemist, maar dat lijkt me sterk. Zoals ik al zei: het wordt net kamperen, leuk!

Op de binnenplaats ontwijk ik de grote plassen water en de pollen gras die tussen de versleten keien groeien, en ik haal mijn koffer en een vuilniszak vol kleding uit de auto.

Dan ga ik terug naar de voordeur. De geit is weg, godzijdank, en ik duw de deur stevig dicht met mijn billen. Mijn voordeur! Niet die van Ed of van de hele flat, maar van mij. Ik glimlach en een paar vlinders in mijn buik beginnen weer te kriebelen.

Boven pel ik mijn vochtige kleding van mijn lijf, hang het over de

vensterbank en trek een dunne overall aan, die ik in een van de liefdadigheidswinkels in de hoofdstraat vond. Ik trek mijn vintage gebloemde vestje aan, die ik op een kleedjesmarkt vond, en mijn teenslippers van Primark. Ik vind het leuk om oude en nieuwe kleding te combineren. Ik vraag me af waar mijn nieuwe lievelingswinkel zal zijn. Misschien op de markt in het dorp, die is op maandag. Morgen! Nu gaan alle vinders in mijn buik weer kriebelen. Het is me gelukt. Dit is allemaal van mij. Ik denk aan mijn moeder, mijn broer Lance en Ed. Ik laat ze allemaal versted staan, wacht maar. Ik ga uit het raam hangen om naar het uitzicht te kijken, en mijn telefoon komt tot leven met een 'ping', alsof ik er telepathisch mee communiceer.

'Drink alleen fleswater,' sms't mam.

Ik heb ook een bericht van Ed: 'Heb jij de energieafrekening van vorig jaar?'

Energieafrekening? Meen je dat nou? Ik heb zoveel beters om over na te denken, dan de energieafrekening van vorig jaar. Zelfs nu we uit elkaar zijn, denkt Ed nog na over hoe we de laatste energierekening moeten verdelen, aangezien hij de laatste zes weken ergens anders woonde. Hij heeft de scheiding heel praktisch benaderd. Hij vertrok en ging meteen samenwonen met Annabel, een collega, die al klaarstond met haar troostende armen en een beschikbare logeerkamer. Ik daarentegen, ben nachten bezig geweest met piekeren over wat ik moest doen, terwijl ik huilend spullen in dozen pakte. Ed blijft me wel elke paar uur sms'en. Praktisch gezien is hij vertrokken, maar hij heeft nog niet door dat ik niet altijd meer beschikbaar voor hem ben.

Annabel was er snel bij. Ze had haar oog een tijdje geleden al laten vallen op Ed. Ze maakte er geen geheim van en vertelde me tijdens het kerstfeest op hun kantoor, dat ze verbaasd was dat Ed een relatie had met 'iemand als ik'. Ik was te overrompeld om te vragen wat ze daarmee bedoelde. Aan de andere kant droeg iedereen om mij heen een pak,